

Repàs biogràfic del president del COE

Ferrer Salat, un espanyol molt europeu

És, potser, un dels homes amb més càrrecs de l'estat. I un dels més influents. La trajectòria de Ferrer Salat, president del Comitè Olímpic Espanol, ha estat transparent: Barcelona, Espanya, Europa.

El mes passat el vice-president del Comitè Olímpic Internacional (COI) i responsable de les relacions amb els nous comitès olímpics, Keba M'Baye, anunciava públicament la celebració d'una reunió a Lausana entre el Comitè Olímpic Espanol (COE), el Comitè Olímpic de Catalunya (COC) i el COI. Al voltant d'una taula havien de seure a negociar M'Baye, Samaranch, Miró Ardèvol i Carles Ferrer Salat. Per primer cop, el COI posava en peu d'igualtat el comitè espanyol i el català. Per Miró, un èxit i una oportunitat única. Per Ferrer Salat, una situació més que incòmoda. Pressions polítiques d'última hora —¿quina altra explicació hi pot haver?— han fet que el COI anul·li la reunió, que no se celebrarà en cap cas abans dels Jocs de Barcelona. Per Miró, una galleda d'aigua freda. Per Ferrer Salat, una treva que li permet de respirar tranquil. El president del COE s'ha col·locat allà on volia: únic amfitrió dels Jocs i únic interlocutor del COI a l'estat espanyol. Un cop més, Ferrer Salat juga i guanya.

"DE TOTA LA VIDA"

Fina allà on es pot saber, el president del COE té un passat immaculat. Nascut a Barcelona el 22 de març de 1931, és enginyer químic i diplomata a l'Institut Químic de Sarrià, llicenciat en Filosofia i Lletres i llicenciat en Ciències Econòmiques per la Universitat de Barcelona. A la Facultat de Filosofia va fer la tesina sobre Marx i això li va servir, segons ell mateix,

"per a no ser mai marxista". Comunista no, catalanista tampoc no gaire; democrata i europeista sí, de tota la vida. Però la policia no feia deiferències, i una nit del 1957 fou detingut enmig d'un grup de 'rojos-separatistas' que feien propaganda de la segona vaga de tramvies. Per la brigada d'informació va ser molt fàcil. Ferrer Salat repartia els pamflets amb moto —en aquella època poquíssims joves de la seva edat en tenien—. A la comissaria, mentre els seus companys afirmaven que tot ho feien en defensa de les llibertats de Catalunya, ell es limitava a "defensar el sistema europeu" i salvava amb elegància l'interrogatori. La mateixa elegància amb què es va imposar en el Campionat d'Espanya de tennis de

1953, i que encara avui tothom, amics i adversaris, li reconeix. Ferrer Salat va establir el contacte amb els grups opositors al franquisme a través de l'historiador **Jaume Vicens Vives** i del grup clandestí de **Josep Benet**. A Espanya el seu cable era **Rafael Calvo Serer**, defensor de la causa de **Juan de Borbón** i il·lustre membre de l'Opus Dei. Per un altre costat, un cosí seu, Luis Salat, és gran mestre maçònic. Tots els flancs coberts. "Ferrer Salat representava un petit sector de gent —recorda Josep Benet— que, per la raó que sigui, no tenia un sentiment catalanista, però que era activa i col·laborava amb nosaltres". Posteriorment, Ferrer Salat ha enviat els fills a estudiar el batxillerat a l'Institut Francès. ¿Per què? La seva dona és belga, i sempre fa il·lusió que els fills sàpiguen bé l'idioma de la mare", explica. A més, "tot el que sigui formació de tipus internacional em sembla molt bé". No tot són avantatges, però: "potser haurien d'estudiar més la història d'Espanya que la de França". Aquest és Ferrer Salat: un espanyol nascut a Catalunya, democrata i europeista.

CAPO DELS EMPRESARIS

Un any després de la detenció, el jove empresari participava en la fundació del Cercle d'Economia, conjuntament amb personatges de la burgesia com **Güell** o **Mas Cantí**, responent a una necessitat expressada molts cops per Josep Benet: els empresaris joves s'havien de vincular, d'una manera o altra, al moviment democràtic. Des d'allà

Ferrer Salat va estar al calre d'ocupar la vice-presidència d'AP.

D. UMBERT

es va segregar durant anys la ideologia sòcio-econòmica necessària per a la creació d'un projecte polític moderat vinculat a un partit d'àmbit estatal. L'any 1977 Ferrer Salat fa un pas decisiu: arriba a la direcció del Foment del Treball, el millor trampolí per a accedir, el 22 de setembre del mateix any, a la direcció del moviment empresarial espanyol, la CEOE, tot just fundada. Aquest nou càrrec marca l'inici del que se'n podria dir "l'etapa conservadora" de Ferrer Salat. Al capdavant de la classe empresarial espanyola, dona suport a UCD —"els empresaris hem votat la UCD", va reconèixer públicament— i es converteix en la nineta dels ulls de la premsa conservadora de Madrid i de Barcelona. L'any 1982, amb la victòria del PSOE, comencen les friccions amb el govern, que arriben al seu punt culminant al mes de febrer del 1984 quan, arran d'una intervenció de Ferrer Salat davant l'assemblea general de la CEOE que el diari *Abc* va reproduir íntegrament, el Partit Socialista qualifica Ferrer de "polític reaccionari" en un comunicat oficial. El mes de maig del mateix any, Ferrer deixa la presidència de la CEOE en mans de **José Maria Cuevas**.

L'Aliança Popular (AP) de **Manuel Fraga** aprofita la circumstància i llança una *opa* amistosa a Ferrer. El volen fitjar com a vice-president del partit, el delfí de Fraga. Els rumors es disparen, i s'arriba a publicar que Ferrer podria ser el candidat dels conservadors a les eleccions legislatives de l'any 1990, al cap de sis anys. **Abel Matutes**, **Jorge Vestringe** i Fraga mateix pressionen l'empresari català perquè signi la butlleta de militant d'AP. Un partit que, en aquella època, era molt més dretà i conservador que no el PP actual. Ferrer Salat s'ho rumia, s'ho repensa i, al final, contra totes les previsions, diu que no. No és que no se senti representat per l'AP ultraconservadora —"Fraga és el líder indiscutible i, sens dubte, pot guanyar unes eleccions", afirmava en una entrevista—, és que "ha arribat el moment de dedicar més temps a la meua vida privada i familiar".

DE CONSERVADOR A PROGRESSISTA

Pocs mesos després, l'any 1985, salta la sorpresa. L'alcalde socialista de Barcelona, Pasqual Maragall, oblida les crítiques del seu partit a Ferrer Salat i posa el pragmatisme al davant: Ferrer és nomenat president de l'associació

Barcelona Olímpica 92, creada amb l'objectiu de recollir finançament privat i a fons perdut entre la classe empresarial a fi que la ciutat pugui ser seu dels Jocs Olímpics set anys després. En un parell de mesos Ferrer i un grup d'amics —entre ells, Leopold Rodés— van recollir mil milions de pessetes, quan les previsions eren de 300. I l'objectiu es va complir: Barcelona, nominada. Un any després d'estar al caire d'ocupar la vice-presidència d'AP, Ferrer es col·locava una nova etiqueta: "empresari progressista". Una etiqueta que, a ell, li agradava molt: "insisteixi en això de progressista", de-manava als periodistes.

Ja dins el projecte olímpic, la progressió fou ràpida i constant: escollit membre del COI, president del Comité Olímpico Espanol i vice-president primer del COOB. Una vocació olímpica que li ha creat noves fidelitats: com a president del COE, fidel als presidents de les federacions esportives espanyoles —un col·lectiu especialment conservador i espanyolista—; com a membre del COI, fidel a Samaranch. "És el papa de l'esport", ha arribat a dir. Un papa que ha estat a punt de fer-lo seure a la mateixa taula amb l'heretge Miró Ardèvol.

Eduard Voltas

L'any 77 Ferrer Salat arriba a la direcció del Foment del Treball i poc després accedeix a la presidència de la CEOE.

RAFA GIL

Obsedit per quedar bé

Fa uns quants anys, els terrenys on ara hi ha la Vila Olímpica del Poblenou es pagaven a preu d'or. L'Ajuntament tenia pressa de començar a construir-hi i els propietaris provaven de treure'n el màxim profit econòmic. Especulació pura i dura. Una empresa de Ferrer Salat, Ferrer Internacional SA, (FISA), tenia uns laboratoris químics en un solar d'uns 1.900 m² al sector del Poblenou on s'havia d'edificar la Vila Olímpica. Segons que va explicar a un diari barceloní l'advocada Rosa Fornàs, que en aquells moments era la responsable municipal, Ferrer Salat va demanar 800 milions de pessetes pel desallotjament i trasllat de les instal·lacions de FISA. L'ajuntament calculava que, com a màxim, l'expropiació tenia un preu de 600 milions. Era l'època en què Ferrer Salat preparava la seva candidatura a la presidència del Comité Olímpico Español (COE) —va

ser escollit el mes de maig de 1987—. Abans que l'Ajuntament comunicés la seva oferta a l'empresari, les pretensions econòmiques de Ferrer Salat van ser publicades per un diari. Precisament ell, que volia presidir el COE i que havia estat treballant durant més d'un any per a Pasqual Maragall amb la missió de buscar finançament privat i a fons perdut per als Jocs, precisament ell demanava ara una milionada als responsables de Barcelona 92.

Pocs dies després de la publicació de la notícia, Ferrer Salat proposava a l'ajuntament una indemnització de 84 milions de pessetes. ¿Quanta gent té prou diners per a renunciar a 600 milions de pessetes nets per por de quedar malament?

E. V.